

Forfatter: Abel, Marie

Titel: BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1866-07-01)

Citation: Abel, Marie: "BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1866-07-01)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 203. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000169.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Marie til Ernst Trier.
Askov, 1. juli 1866.*

. . . Nu for øjeblikket er jeg ganske ene her i skolestuen; næsten alle de andre elever er i Skrave; det tordner og regner derudenfor, så det er en gru; de stakler får rigtignok en våd trøje, før de kommer hjem . . . Jeg var selv nede i Skodborghus efter dit brev i tirsdags aftes . . . En af eleverne var med mig der nede . . .

Jeg er som sædvanlig rigtig glad ved at være her og glæder mig mageløst ved at høre Schrøders foredrag, de er dog udmærkede! . . . Charlotte Schrøder har fået en lille pige . . .

Jeg har talt lidt med Karen Jørgensen om at rejse til Sjælland, men hun har intet bestemt sagt endnu. Vilde du ikke gerne have hende? Tror du ikke, at hjulmandens datter vilde hjælpe os som anden pige . . . hende syntes jeg så godt om. Jeg kan ikke glemme det venlige ansigt, hvormed hun rakte mig en buket violer, den gang jeg kørte forbi huset . . .

Jeg tror, at når du kommer herover, vil Schrøder tale med dig om, at du ikke skulde begynde med at holde pigeskole straks, når vi bliver gifte; du skulde snarere se at få karle til næste sommer, således som der undertiden er på Hindholm. Han mener for det første, at det vilde være bedre for mig at begynde med en karleskole, for den vilde ikke optage mig så meget, og så kunde jeg bedre have tid til at være i køkkenet og i det hele at sætte mig ind i husvæsenet. Havde vi pigeskole, vilde jeg være bundet til den og kunde vanskelig forlade den. Ligeledes siger han, at når vi sådan straks begynder med en pigeskole, som aldeles vilde optage mig den hele dag, så forsvandt s. 204 »idyllen« af vort ægteskab, og vi vilde mange gange komme til at føle et savn ved ikke at kunne få lov til at leve mere for og med hinanden. Hvad dette sidste angår, da tror jeg nu nok, vi kunde finde os deri og . . . endda få talt sammen; men jeg skal ikke nægte, at . . . jeg vist kunde få bedre lejlighed til at sætte mig ind i husvæsenet. Her er Charlotte Schrøder aldeles optaget af skolen. Hun kommer her ind om morgenen, og bliver til middag, kommer så igen efter middag og bliver her hele eftermiddagen til aften. Hun må være her for at hjælpe pigerne med deres arbejde. Men nu kan vi jo tale om sagen, når du kommer herover . . . Jeg føler mig i mange henseender endnu så udygtig til at påtage mig det store ansvar, især når jeg sér på Charlotte S. — Hvem der dog lignede hende!!

. . . I denne tid har Schrøder fortalt os om Bjovulfsagnet, om Vermund og Uffe, om Rolf Krake og om Amlet, som vovede det dristige spil

»at være som en slange snild,
enfoldig som en due«.

Det er for resten morsomt nok, at når jeg nu hører Schrøder fortælle om disse gamle sagn, så dukker det ene op i mig efter det andet, som jeg kan huske dem fra min barndom . . . Vor gamle lærerinde . . . hun læste såmænd Sakso højt for os i vor tegnetime, kan jeg huske, og deraf er der meget, som har fæstet rod i min hukommelse, og som nu bliver dejlig oprisket.

I hvor glad jeg kan være ved at høre alt dette, så tænker jeg dog ofte på, hvor yndigt det kunde have været, dersom du havde været den, der første gang fortalte mig derom. Jeg synes, det er så underligt, at . . . jeg skal høre det af en anden. Men jeg kan på den anden side heller ikke sige andet end: siden jeg nu en gang skal høre det af en fremmed, så kunde jeg ikke have haft større glæde af at høre nogen anden end Schrøder, ti: holde dejlige foredrag det kan han sandelig, og uagtet han tilsyneladende er så tilbageholden, så tror jeg dog, at han må have megen følelse, for han kan undertiden fortælle noget på en sådan måde, at tårerne kommer op i øjnene på mange af os. Og så høre ham læse højt! Hvor det dog er mageløst dejligt! Jo, som højskoleforstander har han rigtignok min dybeste agtelse . . .

I dette øjeblik kom alle pigerne kørende hjem fra Skrave, så våde som druknede mus . . .